

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 11 (383)
2021. gada
11. jūlijs

Sv. Dominika dzimšanai mūžībā - 800

Dominiks nāca šajā pasaulē 1170. g. 8. augustā un piederēja divām dižciltīgām ģimenēm: Guzmaniem un Azasiem. Viņa ģimene izcēlās ar sociālo stāvokli un tikumību. Viņa māte ir svētīgā Juanna no Azas. Viņa brālis, kas sekoja ordenī, ir svētīgais Mannes. Tētis Dons Felix arī pieminēts kā dižciltīgs un cēls cilvēks.

Sv. Dominika dzimtā vieta ir Caleruega – tur jau 1234. - 1235. gadā viņa brālis, svētīgais Mannes uzcēla viņa godam baznīciņu, kad Spānijā pienāca ziņas par viņa kanonizāciju. 16. gadsimtā tur tika uzcelta lielāka baznīca. Bērnu kristīja draudzes sv. Sebastiana baznīcā, kas vēl pastāv. Viņa kristību traukā vēlāk kristīja Filipu IV 1605. gadā un visus vēlākos Spānijas karaļa dēlus. Kristību trauku pārvietoja uz sv. Pāvila dominikāņu baznīcu Valladolid.

Dominiks raksturā veidojās savā dižciltīgā ģimenē un pie sava tēvoča – priestera Gumiela no Izán. 24.g. vecumā ordinēts par priesteri. Vēlāk pāvests Gregorijs IX par viņu izteicās:

„Es pazinu viņu kā cilvēku, kas pilnībā sekoja apustuliskajai regulai un kas, bez šaubām, arī debesīs ir tiem pievienots godībā.” Šajā teikumā izteikta Dominika dzīve, kā arī viņa dibinātā ordeņa veidols un izpratne.

13. gadsimtā, tāpat kā tagad, viņņojās domas, plauka dedzīga mācību apguve un ļaudis kvēli iesaistījās sociālās apspriedēs. Daudz gāja runu par jaunas lietu kārtības veidošanu, un tas tiešām sāka īstenoties, ieviešot atsevišķas izmaiņas cilvēku attiecībās.

Sv. Dominiks ar savu aso prātu atbilstoši izprata, ka šajā jaunajā lietu kārtībā kristīgā reliģija lielā mērā būs saistīta ar prāta darbību. Vienlaikus visu viņa domāšanu pārņēma cēlais ideāls par apustulisku dzīves veidu, ar kuru cilvēki būs evaņģelizēti ar Dieva Vārda sludināšanu; par to liecinās tāds dzīves veids, kas cieši pieskaņots divpadsmit apustuļu piemēram.

(turpinājums 3.lpp.)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 11. jūlijs. Parastā liturģiskā laikposma 15. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”
11.00 Galvenā Sv. Mise par Kasparu, Maritu, Niklāvu, Valteru un Terēzi
Jura Dinstmaņa sveikšana
15.00 Sv. Mise (bērniem) par +Mariju Rubīnu
18.00 Vesperes
18.30 Sv. Mise par +Janīnu Buividi

Pirmdiena, 12. jūlijs.

8.00 Sv. Mise Beatas nodomā par dēlu

Otrdiena, 13. jūlijs.

8.00 Sv. Mise par Vili – atgriešanos pie Dieva

Trešdiena, 14. jūlijs.

8.00 Sv. Mise par Arņa un Ilzes kopdzīvi
16.30 – 18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 15. jūlijs.

Sv. Bonaventūra, bīskaps un Baznīcas doktors. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par +Domicellu Ločmeli
11.00 Sv. Mise Aglonas Dievmātes godam

Piektdiena, 16. jūlijs.

8.00 Sv. Mise par Valentīnu Ločmeli
Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 17. jūlijs.

8.00 Sv. Mise par Šavafu dzimtu

Svētdiena, 18. jūlijs. Parastā liturģiskā laikposma 16. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”
11.00 Galvenā Sv. Mise par visiem priesteriem, īpaši par Aldi Ziemeli un Māri Zviedri
15.00 Sv. Mise par +Visvaldi Gibzi
18.00 Vesperes
18.30 Sv. Mise par Prieduļu dzimtu

Pirmdiena, 19. jūlijs.

8.00 Sv. Mise par Santu Freimani
pateicībā par pagātni un par nākotni

Otrdiena, 20. jūlijs.

8.00 Sv. Mise par Inesi Sudari

Trešdiena, 21. jūlijs.

8.00 Sv. Mise par +Adeli
16.30 – 18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 22. jūlijs. Sv. Marija Magdalēna. Svētki.

8.00 Sv. Mise par +Pēteri, +Eleonoru, +Jāni un +Nikolaju Andžāniem, +Evgēniju, +Gunāru un +Antonu Kokiniem

Piektdiena, 23. jūlijs. Sv. Brigita, mūķene, Eiropas aizbildne. Svētki.

8.00 Sv. Mise par +Valentīnu Malčanovu; Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 24. jūlijs.

8.00 Sv. Mise par +Agati Keišu
11.00 Laulības

Rīgas Svētā Jēkaba katedrālespastorālās komandas kontaktinformācija

*Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419
Diak. Gunārs Konstantinovs:
tālr. 67326419, mob. 29654800
jekaba.katedrale@tvnet.lv*

*Pastorālo vajadzību koordinatore –
Andžela mob. 2615406
Pr. Pauls Kļaviņš, administrators
harisime@inbox.lv; mob. 27001445*

Svētdiena, 25. jūlijs. Sv. Apustuļa Jēkaba svētku dienas un Dievnama iesvētīšanas gadadienas svinības. Vecvecāku un sirmgalvju diena. Vissv. Sakramenta adorācija.

8.00 Sv. Mise par Aināra Zeidmaņa veselību un lūgšana "Svētais Dievs"
 11.00 Galvenā Sv. Mise par draudzi Euharistiskā procesija
 15.00 Sv. Mise par +Olgu Zeizu
 18.00 Vesperes
 18.30 Sv. Mise par +Žani Jākobsonu

Pirmdiena, 26. jūlijs. Sv. Joahims un sv. Anna, V. J. Marijas vecāki. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Lūcijas Keišas veselību

Otrdiena, 27. jūlijs.

8.00 Sv. Mise par Matīsu, Sofiju un Paulu saistībā ar mācībām

Trešdiena, 28. jūlijs.

8.00 Sv. Mise par +Viktoriju Folkmani
 16.30 – 18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 29. jūlijs. Svētie Marta, Marija un Lāzars. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par +Jēkabu un +Mildu Labsvārdiem

Piektdiena, 30. jūlijs.

8.00 Sv. Mise par +Viesturu Krastiņu Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 31. jūlijs. Sv. Ignācijs no Lojolas, priesteris. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Siliņu ģimeni

Svētdiena, 1. augusts. Parastā liturģiskā laikposma 18. svētdiena. Jēzus Sirds godināšana. Vissv. Sakramenta adorācija

8.00 Sv. Mise par Leonoras un Mārītes veselību un par Irēnas 85 mūža gadiem un lūgšana „Svētais Dievs”
 11.00 Galvenā Sv. Mise par +Staņislavu Naglu *Svētlietu pasvētīšana*
 15.00 Sv. Mise (bērniem) par draudzi
 18.00 Rožukronis
 18.30 Sv. Mise Andas Ozoliņas nodomā par bērniem un mazbērniem
Ziedojumi tiek vākti Rīgas Garīgā semināra uzturēšanai

Sv. Dominika dzimšanai mūžībā – 800

(turpinājums no 1.lpp.)

Deviņus gadus, būdams augustīniešu kanoniķis, Dominiks apdomāja šo garīgo projektu, gatavoja sēklu, tā sakot, ordenim; lūdzās, labprātīgi mērdējās, iesaistījās debatēs ar herētiķiem, piedzīvoja prieku un ciešanas svētceļojumos. 1206. gadā viņš pavadīja Osnas bīskapu uz Romu, kur pāvests Inocents III viņu sūtīja sludināt katolisko ticību Dienvidfrancijā, kur bija spēcīga katāru un albingensiešu ietekme. Reģiona centrs Tulūza atjaunoja kopību ar Romas baznīcu tikai 1214. gadā.

Dienvidfrancijas ceļos Dominiks sapulcināja sludināšanas līdzbiedrus, klosteru brāļus un māsas, sekulāros priesterus un lajus Dieva vārda sludināšanai. Sešu gadu laikā pirms nāves sapulcināja ap sevi pirmos līdzbiedrus un ieviesa dzīves veidu, kas saglabājies dominikāņu ordenī. 1215. gada jūnijā Tulūzas bīskaps

apstiprināja pirmo dominikāņu darbības kārtību. Jau rudenī Dominiks pavadīja šo bīskapu uz Laterāna IV koncilu, kas ir otrais Romas apmeklējums no kopumā sešiem viņa dzīvē.

Ja sv. Francisks lika lielāku uzsvāru uz morālo atgriešanos un personīgo gandari, tad sv. Dominiks akcentēja mācīšanu. Laterāna IV koncils pieņēma desmito kanonu, kas atbalstīja teoloģijas zināšanu padziļināšanu vietējās bīskapu skolās. Šādas norādes iepriecināja Dominiku.

Dieva valstības izplatīšanai Jēzus Kristus izmantoja Evaņģēlija sludināšanu, proti, savus vēstnešus, kuri visur izplatīja šo debesu mācību. Apustuļu, īpaši sv. Pāvila sludināšanu turpināja Baznīcas tēvi, vēlāk mācītāji. Cilvēku prāti šādi guva patiesības gaismu un iekvēlojās mīlestība uz visiem tikumiem. Dvēseļu pestīšanas labā sev un visiem sekotājiem Dominiks noteica nodot citiem to, ko paši apcerējuši. Tāpēc papildus nabadzības, nevainīgas dzīves un reliģiskās disciplīnas uzturēšanai Dominiks savam ordenim noteica dedzīgi studēt kristīgo mācību un sludināt patiesību.

Inocents III pilnvaroja Dominiku dibināt savu reliģisko saimi pēc jau Tuluzā apstiprinātās kārtības, proti, sv. Augustīna senās un tradicionālās Regulas.

Pēc Inocenta III nāves 2016. gada jūlijā par pāvestu ievēlēts Onorijs III, kura kalpošanas laikā Dominiks vēl četras reizes apmeklēja Romu, lai ratificētu esošo ordeni (1216. gadā – 1217. gadā), atvieglotu ordeņa izplatīšanos un attīstību vietējās diecēzēs (1218. gadā), kā arī nodrošinātu divu klosteru dibināšanu Romā: 1219. gadā – 1220. gadā reformētais svētā Siksta klosteris sāka uzņemt dominikāņu māsas un 1220. gadā – 1221. gadā svētās Sabīnas klosterī apmetās dominikāņu brāļi.

Priestera Dominika prāts bija tik pacelts un uztverošs, ka spēja apkopot sevī dažādas tradīcijas: kontemplāciju un darbību, kanonisku dzīves veidu un sludināšanu pēc ceļojošo apustuļu parauga; viņš izveidoja darbībai gatavu reliģisku kopienu. Viņš bija līdzcietīgs, bet arī norūpējies par to, ka cilvēku prāti nepieņēma

Patiesību.

Dominikāņu sludināšanā izceļas trīs iezīmes: nesatricināma mācība, pilnīga uzticība apustuliskajam Krēslam un Jaunavas Marijas godināšana. Dominiks jutās atbilstošs sludināšanai, taču to uzņēmās tikai pēc filozofijas un teoloģijas apguves. Sākumā viņš vadījās un mācījās no Baznīcas tēviem Svēto Rakstu, īpaši Pāvila, bagātības.

Strīdos ar herētiķiem viņš izmantoja savas teoloģiskās zināšanas, kad tie uzbruka ticības dogmām, un spēja tos atspēkot. Kopā ar pirmajiem biedriem

viņš Tulūzā vērsās pret herētiķiem ar tādu daiļrunību un tuvākmīlestību, ka lielu daudzumu ticīgo atguva Baznīcas klēpī.

Lai sludinātāju kārtā iegūtu kvalitatīvu un nesatricināmu mācību, viņa dibinājumi veidojās tuvu pie universitātēm. Dominikāņu institūtiem bija īpaša misija vienmēr aprūpēt maldu izraisītos ievainojumus un izplatīt kristīgās ticības gaismu, lai patiesības nepazīšana un mācības sagrozījumi būtu pārvarami šķēršļi mūžīgai pestīšanai. Šis jaunais apustulāts balstījās uz Evaņģēliju un Baznīcas tēvu mācību, izmantojot arī visas zināšanu jomas.

Dominikāņu vidū Dieva gudrība izpaudās tādos kristīgās patiesības vēstnešos un aizstāvjos kā Hiacints Polonus, Veronas Pēteris, Vincents Ferers, Alberts Lielais, Raimonds no Penafortas un Akvīnas Toms. Dominikāņu ordenis guva jaunu atzinību ar to, ka Dominika sekotāja, Akvīnas Toma mācību Baznīca atzina par savējo.

Dominiks dedzīgi aizstāvēja ticību un arī ļoti cienīja apustulisko Krēslu. Nometies pie pāvesta Inocenta III kājām, viņš solīja aizstāvēt Romas pāvestu. Dominiks domājis sapulcināt lajus Baznīcas tiesību aizstāvēšanai un dedzīgai pretestībai herēzijas. Šādi radās dominikāņu trešais ordenis, kas izplatījies laju vidū. Pie šī ordeņa piederēja sv. Katrīna no Sjēnas, kas, Jēzus mīlestības rosināta, pārliecināja Romas pāvestu pēc septiņdesmit gadu pārtraukuma atgriezties savā Romas sēdekļī.

(Nobeigums sekos)

Sergejam Bulgakovam – 150

Izcilā 20. gadsimta pirmās puses krievu filozofa, teologa, priestera un ekonomista dzīves gājums un rakstu darbi aptver ceļu no komunisma uz kristietību, no Austrumu pareizticīgās tradīcijas uz ekumenisko kustību, no Maskavas uz Parīzi.

Dzimis 1871. gada 28. jūlijā Ļivnos (Orlas guberņā), nācis no vairāku krievu pareizticīgo priesteru

paudzēm, Orlas Garīgajā seminārā piedzīvoja ticības krīzi un 15 gadus aizrāvās ar marksismu un politekonomiku. No 1895. gada pasniedzējs Maskavas un Kijevas augstskolās. Dostojevskā iespaidā pievērsās pareizticībai, 1918. gadā palīdzēja atjaunot Maskavas patriarhātu un tika ordinēts par diakonu un priesteri.

Profesora darbs Krimā izbeidzās 1920. gadā ar lielnieku varas nostiprināšanos. Veica pastorālo darbu Jaltā, 1922. gadā apcietināts kā politiski neuzticams, izsūtīts no Krievijas kopā ar citiem krievu intelektuāļiem. Uzturējās Konstantinopolē, Prāgā, no 1925. gada Parīzē, kur sadarbībā ar Florenski, Zernovu, Berdjajevu un Arsenjevu dibināja pareizticīgo Teoloģijas institūtu, kurā darbojās kā profesors dogmatikā, inspektors un dekāns.

Iesaistījās ekumeniskajā kustībā, apmeklējot Lozannas konferenci 1927. gadā un Oksfordas konferenci 1937. gadā. Ar pareizticīgās tradīcijas izklāstiem tuvināja Austrumu Baznīcas garīgo un

teoloģisko mantojumu anglikāņu, katoļu un protestantu pārstāvjiem.

No darbiem varētu izcelt tā saukto „mazo triloģiju” par Dievmāti („Nesadegušais krūms”), Jāni Kristītāju („Līgavaīņa draugs”) un eņģeļiem („Jēkaba kāpnes”), liecinot par Bizantijas mākslā atveidoto Kristus dievišķi cilvēcisko starpniecību ar suplikāciju (deesis) ikonās. „Lielā triloģija” ietver Dieva Dēla misiju vai mācību par Kristu („Dieva Jērs”), Svētā Gara misiju vai mācību par Svēto Garu („Mierinātājs”) un Baznīcas misiju vai mācību par Baznīcu („Jēra ligava”).

Bulgakovs jo sevišķi pazīstams ar saviem pētījumiem par dievišķās gudrības vienošanos ar cilvēci. Viņa starpniecisko gudrības kategoriju, kas plaši atrodama Vecās gudrības literatūras tekstos, nereti pārprot kā dievišķu personu Dieva tuvībā cilvēkam un pasaulei. Ar „gudrību” nav domāta dievišķā Persona (kā Tēvs, Dēls un Svētais Gars), bet drīzāk kā Dieva žēlastības izraisīta pārdabiska platforma cilvēka noslēpumainai saskarsmei ar Dievu. Bulgakova „gudrības” jēdziens varbūt līdzinās tādiem jēdzieniem kā „illative sense” (pie sv. Ņūmena), matērijas garīgais spēks (de Šardēns), pārdabiskais eksistenciāls (pie Rānera) vai pat panapziņa, kas primārāka par matēriju (Juris Rubenis). Bulgakovs (pēc tēva Meņa domām) pirmais lietojis jēdzienu „cilvēciskošana” attiecībā uz dabu. Vēlāk to izmantojis jezuīts Teiljards de Šardēns.

Pēdējos dzīves gados sarakstījis darbus „Rasisms un kristietība” un „Jāņa apokalipse.” Mūžībā devies

1944. gada 13. jūlijā Parīzē, tomēr viņa mantojums aizvien uzrunā lasītājus, tos, kuri iedziļinās Austrumu un Rietumu kristīgajā tradīcijā, lai to iedzīvinātu Dieva radošās apredzības piedāvājumos un jaunās „laiku zīmēs”, kuras nemītīgi jāuztver, jāatklāj un jāiepapazīst.

Vecvecāku un sirmgalvju diena – 25. jūlijs

Jūlija pēdējā svētdiena pirmo reizi atzīmēta kā vecvecāku un sirmgalvju diena, kuru šogad rosina Jēzus vārdi: “Es esmu ar jums vienmēr (sal. Mt. 28,20), atgādinot Dieva un Baznīcas tuvību šajā pandēmijā, kas ļāvusi labāk saprast cilvēku savstarpējo atkarību un arī nevienlīdzības stāvokli. Nekas nav vairs tik „privāts”, kas neiespaidotu „publiskos” aspektus kopienā. Dzīves un nāves jautājums attiecas uz konkrētu iestāšanos par „kopējo labumu” cilvēka cienīgai sadzīvei kopienā. Evaņģēlijs rosina uz savstarpēji atbalstošu brālību, ņemot vērā pandēmijas iespaidu uz sirmgalvjiem, kuri kovida dēļ cietuši vientulību un izolētību.

Pirmais pandēmijas vilnis izraisīja nāves gadījumus jo īpaši pansionātos, kuros sirmgalvji piedzīvojuši „atmešanas kultūru.” Dzīves norietā daudzi piedzīvo vientulību, apjukumu, atmiņas un identitātes zudumu, prāta spēju mazināšanos. Cik tad svarīgi, lai tos pavadītu ģimenes locekļi ar sociālu un garīgu atbalstu ciešanu ceļā.

Kad vecie ļaudis izstumti no ģimenes un sabiedrības loka, notiek perverss process, kurā vairs nav dāsnas

atdeves un apmaiņas. Viņu stāvokļa problēmas nav risināmas ar vainīgo meklēšanu vai, pretēji, ar lepošanos par pansionātiem, kuri pasargāti no vīrusa. Vajag jaunu uztveri, jaunu paradigmu, kas palīdzētu visai sabiedrībai aprūpēt sirmgalvjus.

Cilvēki pašlaik dzīvo ilgāk, pateicoties zinātnes sasniegumiem, kvalitatīvākai veselības aprūpei, atbilstošākām sociālām struktūrām. Bībelē gara dzīve uzskatīta par Dieva svētību. Vientulību šajā dzīves posmā kā slimību var dziedināt ar tuvākmīlestību, tuvību un garīgu ērtību. Vecums ir dāvana no Dieva un liels resurss, rūpīgi sargājams sasniegums, pat ja slimība un invaliditāte prasītu kvalificētu apkalpošanu.

Sabiedrības un, galu galā, cilvēces nākotnei svarīgi ir „godāt” vecos ļaudis; „godāt” ebreju nozīmē būt, atzīt klātesošo vērtību tiem, kas nodevuši tālāk dzīvību un ticību. Līdz ar šo atzišanu nepieciešama cieņa, kas izpaustos pieņemšanā un atbalstā. Sirmgalvjiem pienāktos labākie apstākļi dzīvei pēc iespējas savā ģimenē kopā ar seniemi draugiem. Mājas apstākļi var kļūt šajā ziņā neatbilstoši, tomēr nav jāpadodas slinkumam un iztēles trūkumam pie iedarbīgu risinājumu meklēšanas. Vecumā izzūd pašpietiekamība, kad vajadzību un tiesību apmierināšana paustu progresu, civilizāciju un patiesu kristīgu apziņu.

Katrs sirmgalvis ir savdabīgs ar savu dzīves gājumu, apstākļiem un izveidotām attiecībām. Pie veco ļaužu izmitināšanas un apgādes rūpīgi jāņem vērā katra cilvēka vajadzības. Aizsākot

apkalpošanu ārpus mājas, nav jāizraisa traumatiski pārrāvumi, kas būtu neatbilstoši sirmgalvja trauslumam.

Izmitināšanas apstākļiem jābūt pieskaņotiem veco ļaužu vajadzībām, kuras var pastiprināties ar gadiem un saslimšanām. Atbilstoša apkalpošana prasītu sociālu, civilu, kulturālu un morālu mainīšanos. Pie palikšanas mājās aprūpi var veicināt telemedicīnas un mākslīgā intelekta sasniegumi. Pat privātos apstākļos lai ir pieejamas kopienas dzīves iespējas, kas ļautu satikties paudzēm, ģimenes locekļiem iesaistīt aprūpētājus no sociālām aģentūrām, kā arī draudzēm.

Vecie ļaudis ir liels resurss draudzēm. Sirmgalvji saglabājuši un nodevuši tālāk ticību ateistiskā un autoritārā režīma laikā. Vecvecāki aizvien turpina nodot ticību tālāk saviem mazbērniem. Paši sirmgalvji lūkojas uz Dieva noslēpuma sliksni. Tie māca ar savu trauslumu, kad „izstiepj” rokas pēc palīdzības (sal. Jņ 21: 28), atgādina, ka katrs ir vājš pat nosacītā veselībā un ka katram vajadzīga mīlestība un atbalsts. Vājumā pats Dievs pirmais izstiepj savu roku cilvēkam (sal. 2 Kor 12: 10).

Vecums šajā garīgā nozīmē ir ideāls laiks, kad atdoties Dievam. Ķermenim novājīnieties, psihiskam možumam, atmiņai un prātam pasliktinieties, aizvien saprotamāka kļūst cilvēka atkarība no Dieva. Sirmgalvji savā trauslumā un atkarībā māca atjaunoties attiecībās ar Dievu, kad var atkal atklāt to, ko nozīmē ticēt uz glābēju Dievu. Izzūdot cilvēciskiem spēkiem, ticība kā tikums izpaužas ne tikai kā atklāto patiesību pieņemšana, bet arī kā pārlicība par Dieva

mīlestību un to, ka viņš nekad nepametīs.

Veco ļaužu vājums rosina jaunākos atzīt atkarību pozitīvā nozīmē kā dzīves veidu. Tie, kas iedomājas sevi par spēcīgiem, var padoties iedomībai, lepnībai, vājāku cilvēku nicināšanai, taču Dieva vājums ir stiprāks par cilvēkiem (1 Kor 1: 25). Ar vājumu pasaules priekšā Dievs var mācīt tos, kas sevi uzskata par stipriem (1 Kor 1: 27). Kristietībā vājums gūst cieņu un nozīmi un pat spēku. Protams, novecojot neviens automātiski nekļūst labāks. Jau esošie trūkumi ar gadiem var vairāk parādīties. Vecums un tā vājums var nest iekšēju neērtību, noslēpšanos citiem vai vājuma noraidīšanu.

Kristieši patiesā mīlestībā cenšas noteikt un risināt vecuma un vājuma izaicinājumus. Zaudējot autonomiju, atbilstošāka ir vajadzība pēc atbalsta.

Pie Jēzus upurēšanas svētnīcā satiekas divi trausli ļaudis – Simeons un Anna, satiekas bērns un sirmgalvis. Šis notikums atgādina, ka Dievs mēdz atklāt lielumu mazumā un spēku maigumā. Marija un Jāzeps kā jaunā paaudze tiecas uzticīgi izpildīt tradīciju un „Kunga likuma” priekšrakstus, kamēr vecie Simeons un Anna atklāj Gara jaunumu un pravieto par nākotni.

Senie solījumi īstenojas pie jaunās un vecās paaudzes satikšanās: vecie tiešām pauž savas ieceres un jaunie gūst redzējumus (sal. J1 3: 1). Jaunie redz savu misiju un vecie īsteno savus

sapņus. Nākotne šādi paver pārsteidzošas iespējas, ja to veido visas paaudzes. Vecvecāki ar savām drosmīgām iecerēm iedzīvina sevi cerību un jauniešus gudri vada ceļā uz nākotni. Sirmgalvji veic šo „pravietiško lomu.” Ja tos vērtē tikai pēc ražošanas principa, tad nav pieejama vajadzīgā gudrība un cilvēcība. Ar jaunu kulturālu ievirzi sirmgalvju labā katram būtu jāliecina par dziļo patiesību par cilvēku, kas nes sevī attēlu un līdzību no Dieva, kas gaida un māca mīlestību.

Lūdzam atbalstīt katedrāli

ar ziedojumu

pie dievnama apmeklēšanas vai
ar bankas pārskaitījumu

Rīgas Svētā Jēkaba

Romas katoļu draudze

Reģ Nr. 90000106696

UNLALV2X

SEB bankas konta nr.

LV84UNLA0002000701505

* * *

Lielākā dāvana

dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –
sv. Mise par dzīvajiem un
mirušajiem – konkrētos
nodomos ir lielākā dāvana,
aizlūgums un atbalsts cilvēku
vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var
sakristejā vai pie dežurantes.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 67326419

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

Vestnesitis.wordpress.com